

SECTIONS

Emma Vilarasau. Vivències teatrals

Dijous, 03 Setembre 2015 19:00 Escrit per Jordi Martínez

/media/k2/items/cache/31776f6e6bf414b76f4b8377969aab66_XL.jpg

Foto: Mainer Mendaza

Parlem amb l'actriu a l'entrada d'una temporada atapeïda de projectes.

L'anem a trobar al Lliure de Gràcia, la que va ser casa seva tants anys. “És tornar a pujar l'escala i et vénen moltes coses al cap, vivències, moments, persones, i fa una il·lusió i una emoció diferents, no és anar a una sala qualsevol, és un lloc al qual pertany una mica”. La descobrim amb moltes ganes de presentar-nos una nova amiga que té des de l'últim any i que ja serà per a tota la vida: la Winnie d'*Els dies feliços* de Beckett. En la seva companyia parlem de records, de reptes, de projectes, d'il·lusions.

Què representa per a tu aquest retorn al Lliure de Gràcia?

Per a mi no és només una cosa teatral, és una vivència, un moment molt important, molt crucial de la meua vida: aquí em vaig enamorar, aquí em vaig embolicar amb el Jordi, em vaig quedar embarassada. Aquí és on vaig decidir dedicar-me a això, perquè jo vaig sortir de l'Institut i vaig pensar “ja cal que et busquis una feina

d'alguna cosa", i gràcies al Lliure m'hi vaig quedar i em dedico a això. Vaig descobrir tantes coses que teatralment va ser molt important, però vivencialment jo crec que encara ho va superar.

Aquests darrers anys, la carrera de l'Emma s'ha centrat en el teatre. **Tinc la sort, i toco fusta perquè això es pot girar en qualsevol moment, de poder triar projectes, i això és un privilegi, i fins i tot ser-ne la impulsora d'algun.** Ha estat el cas de *Fedra*, *Els dies feliços*, i també, en certa manera, d'*Agost*: **jo hi vaig ser al darrere des del primer moment.** Aquests darrers projectes també han representat un retrobament amb Sergi Belbel, diu, molt feliç. **Fa goig haver-nos retrobat en la maduresa. Tots hem crescut, hem après coses, ens podem aportar coses.** I darrerament també ha establert una relació de complicitat especial amb un altre autor-director, Pere Riera. **Són dos personatges molt diferents, el Sergi i el Pere. S'assemblen en el fet que tant amb l'un com amb l'altre sento que formem un equip. Quan em trobo amb un director que no estableix una distància amb l'actor, sinó que entén que això és un joc d'equip, per més que sigui qui governa, ho veu des de fora i treu de tu tot allò que ja no sospites que tens, però que pots aportar: idees, qüestionar coses, donar el teu parer. És molt més agradable treballar així, i tant amb el Sergi com amb el Pere ho he pogut fer.**

L'Emma va empalmant muntatges. **La temporada que ve la tinc una mica atapeïda...**, diu l'Emma entre engrescada i amoïnada. L'engega altre cop amb Sergi Belbel i la comèdia *Caiguts del cel*, al Teatre Condal.

Això em fa molta il·lusió perquè després de vint anys tornem a estar junts en escena el Jordi Bosch i jo. Vint anys! En aquest temps hem fet tele plegats, però teatre no, des d'*El barret de cascavells*. La comèdia és de Sébastien Thiéry, el que va sortir despullat en els premis Molière. És una comèdia de bulevard però té un punt de teatre de l'absurd que la fa pujar de nivell. També hi actua Anna Barrachina i Carles Martínez. Està molt ben escrita, molt ben dialogada, jo vaig riure molt quan la vaig llegir, i sembla que l'hagin escrita per al meu home. Una comèdia-comèdia, que ja en tenia ganes després de tants *dramons*.

Continuarà amb Pere Riera, al gener a La Villarroel: **És una obra seva que m'agrada molt i que parla del teatre, de l'ofici d'actor. El Pere volia fer una cosa molt, molt íntima, molt personal, del nostre ofici. És un risc parlar d'això tal com ell ho fa. Parla una mica de la relació entre el qui mira i el qui se sent observat, entre l'actor i el públic.** I rematarà el curs amb Victòria, la nova proposta de Pau Miró al TNC. **Em fa molta il·lusió fer dos autors contemporanis nostres, joves, perquè penso que tenim un planter cada vegada més potent. M'agradaria fer-ne d'altres: hi ha una dona que m'interessa molt, Marília Samper. Fer una obra d'un autor viu, en el cas del Pere, i crec que en el del Pau també, que l'escriu pensant en els actors... dóna gust.**

Una temporada amb textos contemporanis després de grans personatges clàssics, com la *Fedra* o la *Winnie*. El personatge de Beckett ha deixat petja en l'Emma. **Em fascina aquesta manera que té de no dir res i dir-ho tot: parla de les relacions, del temps, de la mort, de la solitud, de la vida, del record, del sentit i el sense sentit de la vida, de la resignació, la il·lusió, la supervivència, el maltractament a la parella, el t'odi però et necessito... És meravellosa. I és tan abstracta que sembla que a cada espectador li parli de la seva vida, cadascú tira cap al seu record, cap a la seva culpa, cap a la seva soledat.**

Quins altres grans personatges tens pendants?

Em feia molta il·lusió fer el paper de Hedda Gabler, però em sembla que m'he fet una mica gran... m'encantaria. Em venia molt de gust fer *Dansa d'agost* perquè aquí [al Lliure de Gràcia] vaig fer el paper de la joveneta i ara volia fer el que havia fet Anna [Lizaran], però m'han passat al davant [la programa La Perla aquesta temporada], què hi farem... Hi ha un personatge, de fet dos, de Txékhov que tinc moltes ganes de fer, una és la Liuba de *L'hort dels cirerers* i l'altra és *La gavina*, per a aquests encara tinc temps, tot i que per a la Liuba aviat se'm passarà l'arròs.

I si mires enrere, quins són els muntatges que recordes amb més afecte?

A *Les noces de Figaro* va ser la primera vegada que vaig gaudir de debò a l'escenari. Era fantàstic aquell muntatge del Fabià, estava molt ben dirigit. Hi havia l'Anna, el Jordi, el Lluís, la Carlota, rèiem molt, i va ser un dels grans èxits. *La infanticida* ha estat una altra de les obres importants per a mi, pel moment en què em va arribar i pel que em va donar aquell monòleg, perquè em va fer descobrir coses. També *Un tramvia anomenat desig*, però sempre perquè vivencialment, personalment, t'aporten coses, de vegades bones i de vegades no tan bones. I *Agost* i *Barcelona, Terra baixa* també...

I El Matrimoni de Boston...

Va ser un regal caigut del cel, primer pel text, però sobretot per l'Anna. Va ser un retrobament després d'un quant temps de no haver treballat juntes, recuperar la relació amb ella i redescobrir-la fantàstica, com sempre, juganera, divertida, transgressora, punyetera, perquè ho era molt... Magnífic.

Ja fa molt temps que l'Emma va decidir no llegir les crítiques perquè l'afectaven massa. Tampoc és gaire amiga dels premis. **No és que els vulgui rebutjar. No m'agrada el com, les festes sempre les trobo frívoles, i jo no sóc una dona gaire frívola.** Però enguany n'ha tingut un de ben especial. **La Creu de Sant Jordi va ser un honor. Quan em va trucar el conseller em va fer moltíssima il·lusió. És un reconeixement que no sé per què me'l donen però només puc dir gràcies. Jo pensava que aquests premis es donen a algú que ha fet una cosa per al seu país. Jo només he fet la meva feina, millor o pitjor. Si no hi haguessin els castells sí que es perdria alguna cosa. Si no hi hagués Lluís Pasqual [un altre dels distingits amb la Creu de Sant Jordi 2015] es perdrien moltes coses que ell ha iniciat. Si no hi hagués estat jo, una altra hauria fet els meus papers, no? Jo no he modificat res, no he aportat res, però moltíssimes gràcies, estic encantada.**

Hi ha altres coses que fan feliços els dies de l'Emma, imprescindibles com les andròmines que guarda a la seva bossa per a la Winnie beckettiana. **A la meva bossa hi ha d'haver sobretot la gent que m'estimo, no els puc tenir fora de la bossa, no els puc tenir lluny, els necessito a la vora. Cada cop més necessito el meu cau amb la meva gent. I necessito l'aire lliure, no sóc gens urbana, no m'agrada gens la ciutat, sóc una dona de camp. Necessito llibres. I necessito èpoques de tranquil·litat per poder llegir, m'agrada molt estudiar, i penso que tinc poc temps. Una vida no és suficient per llegir tots els llibres que t'agradaria llegir i aprendre totes les coses que t'agradaria aprendre.** L'optimisme irreductible de la Winnie és un exemple per seguir. **Sóc una dona optimista, mai m'enfonso, però ella és admirable!** *Aguanta Winnie, aguanta*, diu en un moment el personatge. **En última instància aguanten tu, ningú no t'ajuda. Et poden posar l'espatlla però si tu no t'aixequen no t'aixequen, perquè no poden. Ningú pot aixecar un altre, jo crec, t'aixequen sol. Allà són perquè no tornis a caure, per animar-te. Quan jo alguna vegada m'he hagut de dir 'aguanta Emma, aguanta' he hagut de buscar als racons de la bossa, vés a saber quins tresors, quins reconforts que diu la Winnie, els recursos per anar tirant, com tothom.**

La descoberta d'una vocació: la docència

Des de fa dos anys, Emma Vilarasau fa classes de teatre a l'Esart de Sant Cugat, una cosa que tenia al cap des de fa temps. "M'agrada molt donar classes. M'obliga a reflexionar sobre la nostra feina, a posar-la en un escrit, a explicar-la, a assentar-la. L'he de racionalitzar molt per poder-la explicar, i per tant, m'ajuda a aprendre a mi. I la sensació que tot allò que he après, no tan sols dels mestres sinó del meu *curro* diari, les experiències que he tingut, com he pogut esbrinar com interpretar i entendre un personatge, si això ho puc transmetre a algú, ni que només sigui a un dels alumnes... per què m'ho he de guardar? Està sent molt satisfactori. A més, jo sóc molt marassa, i veus gent molt il·lusionada, amb molt d'entusiasme, que aposten per això sabent tots els riscos, amb disset, divuit anys, un interès desmesurat, una alegria, un descobrir-ho tot que s'empelta, jo surto amb *subidón* de les classes. És una feina apassionant".